

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

19 februari 2009

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heren Eloi Glorieux, Rudi Daems, Jos Stassen en Jef Tavernier
en de dames Vera Dua en Mieke Vogels –**

**houdende wijziging van het Elektriciteitsdecreet van 17 juli 2000,
wat de criteria voor groene stroom betreft**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

I. ALGEMEEN

Groene stroom is tegenwoordig in, en er is ruime belangstelling voor investeringen in productiemiddelen voor zuivere groene stroom, zoals windturbines, zonnepanelen of waterkracht. De voorbije jaren is het begrip groene stroom echter vervuild geraakt. Daardoor komt groene stroom soms in een kwaad daglicht te staan. Bovendien spelden we daardoor onszelf iets op de mouw. Door de norm te vervagen, kunnen we weliswaar gemakkelijker het doelpercentage van 6% groene stroom halen in 2010, maar het milieu en ons klimaat worden er niet beter van. De indieners van dit decreet wensen dan ook de definitie van groene stroom opnieuw zuiver te stellen en zeker de toekenning van groenestroomcertificaten te beperken tot echt zuivere groene stroom.

Bij de bespreking van het Elektriciteitsdecreet in 2000 (decreet van 17 juli 2000 houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt) was er al forse kritiek in de commissie omdat een opening gemaakt werd naar de erkenning van elektriciteitsproductie uit afvalverbranding als groene stroom. Tijdens de voorafgaande hoorzittingen werd deze keuze door de heer Jo Van Assche namens de Vlaamse milieubeweging op de korrel genomen (zie stuk 285 (1999-2000), nr. 4 van 21 juni 2000).

Ook de Minaraad adviseerde over dit aspect negatief (cf. advies van 28 september 1999). Deze kritiek werd herbevestigd toen de toekenning van groenestroomcertificaten voor energierecuperatie uit organisch-biologische afvalstoffen, met name het verbranden van afval of het bijstoken van biomassa in klassieke centrales, in een uitvoeringsbesluit werd vastgelegd (cf. het advies van de Minaraad van 11 oktober 2000 over het ontwerpbesluit inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen).

De Minaraad vreesde namelijk dat door een dergelijke ondersteuning van energierecuperatie uit afvalstoffen, de bestaande afvalbeheershiërarchie doorkruist zou worden: “Immers wordt door preventie, hergebruik en recyclage meer energie bespaard (bij de productie van nieuwe producten) dan kan worden teruggewonnen door verbranding met ener-

gierecuperatie. Indien het stimuleren van energierecuperatie uit afvalverbranding ten koste gaat van preventie, hergebruik en materiaalrecyclage, is dit ook in strijd met de in het EU-beleid gehanteerde afvalbeheershiërarchie. Zij geeft namelijk voorkeur aan preventie, hergebruik en materiaalrecyclage, boven verbranding met energierecuperatie. (...) Zo meent de Europese Commissie m.b.t. het terugwinningsbeginsel dat ‘– voor zover dit uit milieuoogpunt aanvaardbaar is – in het algemeen de voorkeur moet worden gegeven aan de terugwinning van materialen boven de terugwinning van energie’.”

In haar advies van 28 september 1999 formuleerde de Minaraad de volgende voorwaarden:

“De Minaraad acht het toekennen van groenestroomcertificaten voor afvalverwerkingsinstallaties slechts aanvaardbaar indien:

- a. Het inderdaad gaat om hernieuwbare grondstoffen. Dat wil zeggen dat het moet gaan om organisch-biologisch afval met een koolstofneutrale levenscyclus (voor elke ton verwerkte biomassa, wordt een andere ton geteeld).
- b. De verwerking van het (organisch-biologisch) afval niet strijdig is met de afvalbeheershiërarchie. Slechts biomassa die niet voorkombaar, herbruikbaar of recycleerbaar is, mag voor verwerking als groene stroombron in aanmerking komen.
- c. Het biomassa-afval verwerkt wordt via de Best Beschikbare Technologie die beantwoordt aan een minimaal energetisch rendement.
- d. Er inderdaad sprake is van een energiebron, wat wil zeggen dat het biomassa-afval een bepaalde verbrandingswaarde moet hebben.
- e. Dit te aligneren is met toekomstige EU-initiatieven.”

De praktijk op dit ogenblik is echter dat alle huishoudelijke verbrandingsinstallaties werken met energierecuperatie en dat ze ook bijna allemaal een beroep doen op groenestroomcertificaten. Het is nochtans zonneklaar dat er tal van mogelijkheden onbenut blijven om meer aan preventie, hergebruik of recyclage van materialen te doen.

De vrees die de Minaraad toen uitsprak is intussen bewaarheid geworden: de groenestroomcertificaten

zijn een aanmoediging geworden voor afvalverbranding en vormen op die manier een ernstige hinderpaal voor een striktere naleving van de afvalbeheershiërarchie, en zeker voor een meer algemene transitie naar een duurzaam materialenbeheer, zoals OVAM nu verdedigt (cf. plan C).

II. AFVAL = GRONDSTOF: DE CRADLE-TO-CRADLE-AANPAK

De maatschappelijke discussie rond afvalverwerking heeft intussen niet stilgestaan.

De aanmoediging van afvalverbranding via het toekennen van groenestroomcertificaten en, meer nog, de plannen in Vlaanderen voor nieuwe verbrandingsovens of het verlengen van de levensduur van bestaande verbrandingsovens, gaan voorbij aan de laatste nieuwe ontwikkelingen in het denken en plannen rond afval.

Wereldwijd is er vandaag veel aandacht voor de cradle-to-cradle-aanpak van McDonough en Braungart. Zij pleiten voor een radicaal preventiebeleid: producten moeten zo slim ontworpen worden dat ze nadien geen problematische afvalstroom meer opleveren en dat ze enkel afval nalaten dat opnieuw als grondstof of zelfs als voedingsstof gebruikt kan worden. Afval verwerken dat vol zit met schadelijke producten (zoals zware metalen, organische chloorverbindingen enzovoort) is vragen om problemen. Het is niet mogelijk om dergelijk 'vervuild afval' schoon en gezond te verwerken, zeker niet met een afvalverbrandingsoven. Beter is het om dat soort afval te recyclen of te hergebruiken. Als er echter te veel schadelijke componenten in het afval zitten, zal ook hergebruik of recyclage nooit echt gezond zijn. Eindverwerking van afval leidt dus altijd tot hinder en tot verspreiding van schadelijke stoffen die in het afval zitten. Door de verbranding van het afval komen die ofwel in de lucht terecht (storten in de lucht) of wel in de vliegassen of reststoffen. Door die vliegassen (met schadelijke stoffen erin) te gebruiken als bouwstof, spreidt men de vervuiling verder uit.

III. SCHONE VERBRANDINGSOVENS BESTAAN NIET

De literatuurstudie van de BSEM, de British Society for Ecological Medicine ('The Health Effects of Waste Incinerators') onderbouwt de stelling dat

schone verbrandingsovens niet bestaan, met harde cijfergegevens. Toch is ook enig voorbehoud geboden. De resultaten van de BSEM werden weerlegd in een ander rapport van Enviro Consulting Ltd. (meer gelieerd met het bedrijfsleven) in opdracht van de Surrey County Council. Ook de Engelse gezondheidsadministratie (Health Protection Agency) plaatste kritische bedenkingen bij de BSEM-studie. De BSEM weerlegde op haar beurt de weerleggingen. Zie: http://www.ecomed.org.uk/pub_waste.php: een soort welles-nietes spel op hoog niveau.

Toch zijn er voldoende nieuwe elementen om de gevolgen van afvalverbranding op milieu en gezondheid opnieuw op de politieke agenda te plaatsen. Er is in elk geval reden genoeg om de nodige omzichtigheid in acht te nemen en geen actieve steun te geven aan afvalverbranding als duurzame oplossing voor het milieu- of klimaatprobleem.

1. De argumentatie rond fijn stof is (relatief) nieuw. Bij verbranding van afval wordt onvermijdelijk veel fijn stof geproduceerd, en vooral veel ultrafijne stofdeeltjes (deeltjes met een diameter kleiner dan 2,5 micron). In de vroegere gezondheidsdiscussies over afvalovens ging het – overigens terecht – vooral over dioxines en PCB's. Dat was in de periode van die discussies het meest in het oog springend probleem. Dankzij de acties van de vorige Vlaamse Regering is het dioxineprobleem nu onder controle. Terecht verschuift nu de aandacht naar de zeer kleine stofdeeltjes, vervuild met PAKS en zware metalen, die zeer diep in de longen kunnen doordringen. De laatste jaren is veel meer bekend geworden over de zeer schadelijke gezondheidseffecten van die heel kleine stofdeeltjes. Bovendien ontstaan in de schouw van een oven ook nog eens secundaire stofdeeltjes die helemaal niet gefilterd worden. Cruciaal is de vaststelling dat het daarbij niet gaat om het totale gewicht van het stof dat vrijkomt, maar om het aantal en de grootte van de deeltjes. In de normering van de emissies van ovens wordt hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het totale gewicht van fijn stof uitgestoten door alle huishoudelijke verbrandingsinstallaties samen, bedraagt volgens OVAM 14 ton per jaar en het zou tegen 2020 toenemen tot 20 ton per jaar (cfr. Uitvoeringsplan Milieuverantwoord Beheer van Afvalstoffen, p. 161). Ter vergelijking: de VMM gaat uit van een uitstoot van PM 10 – stofdeeltjes van 6700 ton door de landbouw en 4300 ton

door het verkeer (Lozingen in de lucht 1990-2006, p. 167). Daarbij moeten echter drie opmerkingen worden gemaakt:

- 1.1. Van belang is de grootte en de schadelijkheid van de stofdeeltjes (de vraag of kankerverwekkende stoffen zoals PAKS zich hechten aan het stof) – in dat opzicht is stof uit de landbouwsector niet vergelijkbaar.
 - 1.2. Van belang is de concentratie aan zeer gevaarlijke deeltjes die men krijgt door het samenbrengen en verbranden van afval dat nog vol schadelijke bestanddelen zit. Dat kan potentieel gevaarlijker zijn dan diffuse bronnen zoals de stofuitstoot door het verkeer. Anderzijds komt er ook steeds meer aandacht voor de heel kleine deeltjes die worden uitgestoten door bijvoorbeeld dieselwagens.
 - 1.3. In elk geval zorgt afvalverbranding in een bepaalde buurt voor een aanzienlijke en kwalitatief schadelijke extra belasting, bovenop andere vervuilingsbronnen zoals verkeer, huisverwarming, elektriciteitscentrales, enzovoort. Afval wordt ook voor een groot deel aangevoerd door vrachtwagens.
2. Over de epidemiologische studies (hoeveelheid kankergevallen en andere gezondheidsproblemen in de buurt van afvalovens) woedt al jaren een methodestrijd. Het standaardwerk is 'Health Impacts of Waste Management Policies' uitgegeven door o.m. Luc Hens (VUB) en C.V. Howard (de internationale expert ter zake). Slotsom: er zijn wel degelijk clusters van kankers en andere gezondheidsproblemen associeerbaar met verbrandingsovens. De BSEM-studie geeft daarvan een goed overzicht.
 3. Via het Vlaamse biomonitoringprogramma (het meten van vervuilende stoffen in het lichaam van de mensen zelf) hebben we in Vlaanderen de nodige expertise in verband met milieu en gezondheid. Het hele biomonitoringprogramma werd onder meer door de discussie rond verbrandingsovens (zoals de ISVAG-oven in Wilrijk) gestart. Spijtig genoeg hebben de mensen van het BSEM daar blijkbaar geen weet van en verwijzen ze naar een wetenschappelijk niet-onderbouwde studie met gegevens uit Sint-Niklaas. Dat maakt hun studie erg kwetsbaar. Het debat over de biomonitoring in Vlaanderen, en meerbepaald over de

monitoring van gezondheidseffecten rond verbrandingsovens, is zeker nog niet afgesloten. In Vlaanderen zijn alle streken vervuild (ook de meer landelijke gebieden): het is dus moeilijk om extra effecten aan te tonen van verbrandingsovens. Toch werden in het kader van de biomonitoring wel degelijk relevante gezondheidseffecten vastgesteld (beschadigd DNA, vertraagde geslachtsontwikkeling) en werd in de buurt rond de ISVAG-oven ook een verhoging van biomerkers aangetroffen (stoffen die worden teruggevonden in het lichaam en een indicatie zijn voor mogelijke gezondheidsschade in de toekomst) zoals PCB's, hexachloorbenzeen, PAK's en vluchtige organische stoffen. De ISVAG-oven heeft ontegensprekelijk in het verleden teveel vervuild (onder meer jaren lang teveel dioxines uitgestoten), en is om die reden ook tijdelijk stilgelegd en grondig gesaneerd. De gevolgen voor de gezondheid zijn wel aanwijsbaar.

De conclusies uit dit alles zijn:

- zeggen dat verbrandingsoven nu perfect schoon zijn en geen enkele risico meer vormen voor de gezondheid, is pertinent niet juist;
- wel juist is dat verbrandingsovens NU veel schoner zijn dan enkele jaren terug;
- het is ook juist dat de bestaande installaties binnen de toegelaten normen werken en waarschijnlijk ook binnen de nieuwe Europese normen zullen blijven – maar de vraag is of die normen voldoende rekening houden met het voorzorgsprincipe. De rechter in eerste aanleg gaf het actiecomité 'De Pijp uit' ooit gelijk dat het voorzorgsprincipe door het herstarten van de ISVAG-oven te Wilrijk niet gerespecteerd zou worden. Het Hof van Beroep besliste daar nadien anders over.

IV. VERBRANDEN VAN ORGANISCH-BIOLOGISCH AFVAL EN DE AFVALBEHEERSHIERARCHIE

Los van de discussie over de milieu- en gezondheidseffecten van verbrandingsovens, blijft het feit dat de verwijdering van organische afvalstoffen volgens het uitvoeringsplan 'Organisch-Biologisch Afval' (OVAM, 2000) niet als duurzame optie wordt beschouwd. Het is zelfs zo dat het verwijderen (ver-

branden of storten) van organische afvalstoffen in principe niet is toegestaan. Het wordt enkel voorgesteld als een noodoplossing als de selectief ingezamelde bedrijfsafvalstoffen te veel verontreinigingen bevatten die niet kunnen worden uitgesorteerd. De verwerkingsrangorde vastgelegd in het uitvoeringsplan 'Organisch-Biologisch Afval', is:

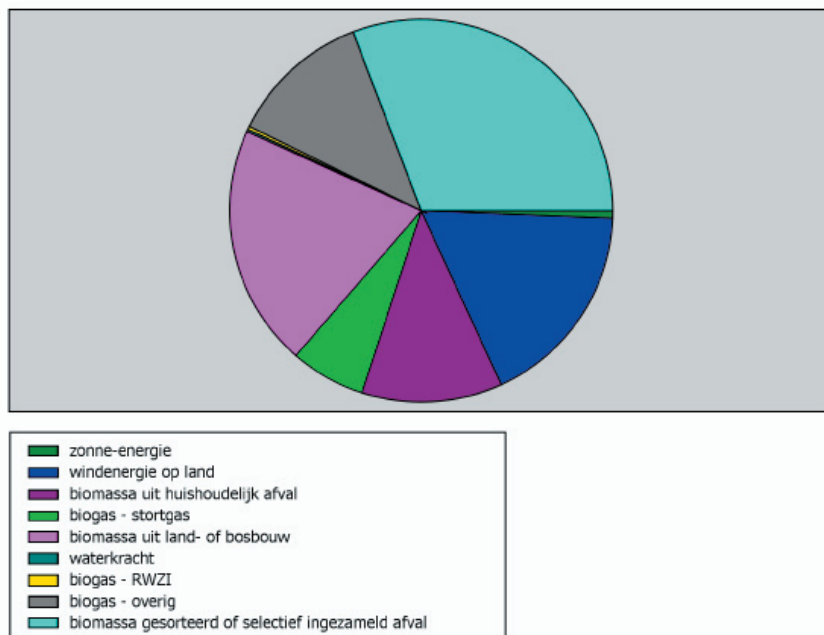
- 1° preventie;
- 2° het gebruik van organisch afval als veevoeder;
- 3° het gebruik als bodemverbeteraar of als meststof;
- 4° vergisting.

Voor GFT is de eerste optie na preventie, compostering. Voor houtafval wordt de voorkeur gegeven voor een nuttige toepassing van afvalhout als industriële grondstof (bv. in de spaanplatenindustrie).

V. VERBRANDING EN CO-VERBRANDING VAN BIOMASSA

Energie uit biomassa is verantwoordelijk voor een belangrijk aandeel van de groene stroom in Vlaanderen. Dat blijkt uit de cijfers en grafieken van de VREG.

(Gegevens betreffen de uitgereikte groenestroomcertificaten voor elektriciteit die is geproduceerd van 1/1/2002 tot en met 1/12/2008.)

Biomassa was in 2007 goed voor 910 GWh groene stroom, of 55% van de groene stroom in Vlaanderen. Dat wil zeggen dat:

- de groene stroomdoelstelling nauwelijks haalbaar is zonder biomassa;
- de kwaliteit van de biomassa die ingezet wordt voor stroomproductie ook bepalend is voor de kwaliteit en geloofwaardigheid van onze groene stroom in het algemeen.

De VREG onderscheidt drie soorten biomassa die groenestroomcertificaten krijgen:

1. Biomassa uit de verbranding van huishoudelijk afval

In acht van de tien huisvuilverbrandingsinstallaties in Vlaanderen wordt de organische fractie van het huisvuil verbrandt (Indaver (Beveren) – Isvag (Wilrijk) – IVOO (Oostende) – IVM (Eeklo) – IMOG (Harelbeke) – IVBO (Brugge) – Ivago (Gent) en Bionerga (Houthalen-Helchteren). De ovens van Roeselare (IVRO) en van Knokke-Heist (Dalkia) maken nog geen gebruik van deze regeling.

2. Biomassa van gesorteerd of selectief ingezameld afval

In elektriciteitscentrales van Electrabel wordt biomassa gebruikt om bij te stoken.

Volgens de VREG krijgt Electrabel in Vlaanderen groenestroomcertificaten voor de volgende vormen van bijstook van biomassa-fracties:

- bijstook van olijfpulp (olijfpitresidu's) in de centrales van Langerlo, Ruien, Rodenhuize en Mol;
- bijstook van houtstof in de centrales van Ruien en Langerlo;
- bijstook van koffiedik in de centrales van Mol en Langerlo;
- bijstook van slib in de centrale van Langerlo.

Het milieuvoordeel van dit soort bijstook is dat de verbranding van fossiele brandstof (steenkool) voor een (klein) deel vervangen wordt door de verbranding van een biologische brandstof, die CO₂-neutraal zou moeten zijn (de CO₂-inhoud die vrijkomt, werd daarvoor uit de lucht gehaald).

Het grote nadeel is dat de bijstook als argument gebruikt wordt om verouderde steenkoolcentrales langer open te houden. De steenkoolcentrales van Electrabel zorgen voor 10% van de totale CO₂-uitstoot van België. Deze kolencentrales moesten inmiddels al gesloten zijn, maar hun levensduur wordt gerekt.

Een extra probleem is de oorsprong van de biomassafracties, zeker als ze niet uit eigen land afkomstig zijn. Electrabel werkt met een eigen certificeringsmodel met veel aandacht voor de energiebalans. Men zou bijvoorbeeld enkel restproducten gebruiken van duurzame bosbouw.

Ten slotte is er een probleem van energie-efficiëntie. In Ruien worden bijvoorbeeld houtsnippers verbrand met een rendement van nauwelijks 35%. Dezelfde biomassa verbranden in een warmtekrachtkoppelingcentrale zou volgens Greenpeace een rendement opbrengen van 85%.

Andere grote spelers zijn STORA-ENSO (papierfabriek in het Gentse) met de bijstook van houtzaagsel en slib, de biomassacentrale van Electrawinds in Oostende (voor de verwerking van frituuoliën, plantaardige oliën en gekweekte oliën) en de SLECO-werfbedcentrale in Beveren (voor de verbranding van slib en hoogcalorisch bedrijfsafval).

3. Biomassa afkomstig van landbouw en bosbouw

De overlapping met de vorige categorie is groot. VREG plaatst de inzet van houtpellets in de Electrabel-centrale van Rodenhuize hier: een vorm van bijstook, vergelijkbaar met die van houtstof in andere centrales.

Het gaat hier minder om afvalproducten, dan wel om biomassa die echt als biobrandstof aangemaakt werd zoals palmolie of koolzaadolie. Ook hier doen zich de problemen van oorsprong en duurzaamheid voor.

SPE sloot een overeenkomst met de Bond Beter Leefmilieu in april 2008 om geen palmolie uit Maleisië meer te gebruiken in haar centrale te Harelbeke.

In andere installaties gebeurt dit wel nog. Bij Debecker Electrogroep (Asse) en een reeks tuinbouw-

bedrijven (met serres): Rosarium (Duffel) en Firosa (Berlaar en Duffel) - Lissens (Opwijk).

In deze categorie kunnen ook mestverwerkinginstallaties groenestroomcertificaten krijgen, zoals mestverwerkingpionier Ivan Tolpe in Gistel.

De lat voor het krijgen van groenestroomcertificaten ligt voor mestverwerkinginstallaties erg hoog.

In Vlaanderen waren eind 2007 volgens het jaarverslag van de Mestbank meer dan 300 mestverwerkinginstallaties vergund, maar daarvan waren er toen slechts een 135 echt operationeel. De meeste daarvan krijgen geen steun via groenestroomcertificaten.

VI. STRIKTERE VOORWAARDEN

De bedoeling van de indieners van dit decreet is om de toekenning van groenestroomcertificaten voor stroomproductie uit biomassa strikt beperkt te houden.

Voor het verbranden van een gedeelte organisch-biologisch afval in huisvuil worden geen groenestroomcertificaten meer toegekend.

Voor het bijstoken van organisch-biologisch materiaal moet voldaan worden aan strikte duurzaamheidscriteria, alvorens groenestroomcertificaten kunnen worden toegekend. Het eerste criterium is natuurlijk de energie-efficiëntie en de CO₂-neutraliteit. Die moeten daadwerkelijk gerealiseerd worden. Biomassa als biobrandstof moet dan merkbaar beter presteren dan klassieke brandstoffen (zoals fossiele brandstoffen). In de criteria is ook opgenomen dat biomassa niet mag misbruikt worden om de levensduur van niet duurzame productieprocedures of installaties (verouderde kolencentrales) te rekken.

COMMENTAAR BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 2

In dit artikel wordt het organisch-biologisch deel van restafval uitdrukkelijk uit de definitie gehaald, zodat geen groenestroomcertificaten meer kunnen worden toegekend aan stroomproductie van huisvuilverbrandingsovens.

Verbranden of mee verbranden van biomassa kan maar groenestroomcertificaten opleveren als de biomassa voldoet aan duurzaamheidscriteria. Die worden opgesomd in artikel 4.

Artikel 3

Aan de steunbedragen werd niet geraakt. Het artikel werd enkel herschreven rekening houdend met de aanpassingen in artikel 2.

Artikel 4

In dit artikel worden de duurzaamheidscriteria opgesomd waaraan biomassa moet voldoen, als men op basis van de verbranding van die biomassa groenestroomcertificaten wil aanvragen. Die criteria gaan verder dan wat Europa vooropstelt. Naast criteria van ecologische efficiëntie, gaat het uitdrukkelijk ook om sociale criteria. Duurzaamheid is immers meer dan alleen milieuzorg. Vooral voor het aspect landrechten van de plaatselijke bevolking willen de indieners extra aandacht vragen. Dat wordt in veel vormen van duurzaamheidcertificering uit het oog verloren.

Eloi GLORIEUX

Rudi DAEMS

Jos STASSEN

Jef TAVERNIER

Vera DUA

Mieke VOGELS

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Artikel 24 van het Elektriciteitsdecreet van 17 juli 2000, gewijzigd bij het decreet van 6 juli 2001, wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 24

Groenestroomcertificaten als bedoeld in artikel 22 worden toegekend voor de elektriciteit opgewekt in installaties die uitsluitend gebruik maken van de volgende hernieuwbare energiebronnen:

- 1° zonne-energie;
- 2° windenergie;
- 3° waterkracht < 10 MW;
- 4° getijdenenergie en golfslagenenergie;
- 5° aardwarmte;
- 6° biogas, stortgas en rioolwaterzuiveringsgas;
- 7° organisch-biologische stoffen, waarvoor al dan niet coverbranding wordt toegepast, met uitzondering van het organisch-biologisch deel van restafval, en op voorwaarde dat ze voldoen aan de duurzaamheidscriteria in artikel 4.

De Vlaamse Regering stelt de nadere toepassingsregels en procedures vast voor het toekennen van deze groenestroomcertificaten en bepaalt welke certificaten in aanmerking komen voor het voldoen aan de verplichting, bedoeld in artikel 23.”.

Artikel 3

In hetzelfde decreet wordt een artikel 24bis ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Artikel 24bis

Groenestroomcertificaten kunnen enkel toegekend worden voor de productie van elektriciteit door de

verbranding of coverbranding van organisch-biologische stoffen als aan de volgende duurzaamheidvoorwaarden is voldaan:

- 1° er kan enkel gebruik worden gemaakt van organisch-biologische stoffen met een positieve energiebalans (ze bevatten meer energiewaarde dan de energie die gebruikt werd bij de teelt, het transport en de verwerking tot brandstof);
- 2° de organisch-biologische stoffen zijn bij de inzet als brandstof minimaal CO₂-neutraal – in ieder geval wordt bij de evaluatie van de netto CO₂-balans over de volledige levenscyclus een netto reductie van 50% gehaald in vergelijking met fossiele brandstoffen;
- 3° de organisch-biologische stoffen presteren bij de inzet als brandstof minstens even goed en liefst beter wat de uitstoot van andere pollutanten betreft, inzonderheid van fijn stof of NO_x;
- 4° de coverbranding van organisch-biologische stoffen kan niet aangewend worden in steenkoolcentrales of installaties die voor meer dan de helft werken met niet-hernieuwbare brandstoffen;
- 5° de coverbranding van organisch-biologische stoffen mag geen alternatief zijn voor het hergebruik van deze stoffen als grondstof;
- 6° de teelt van de organisch-biologische stoffen mag geen directe of indirecte concurrentie vormen met de voedsel- of drinkwatervoorziening of de lokale energiebevoorrading in het land en de regio van herkomst;
- 7° de teelt van de organisch-biologische stoffen mag geen negatieve gevolgen hebben voor de natuurlijke nutriëntenbalans;
- 8° de teelt van organisch-biologische stoffen mag niet ten koste gaan van de landrechten of de mensenrechten (kinderarbeid) van de plaatselijke bevolking;
- 9° bij de teelt van organisch-biologische stoffen mag er geen sprake zijn van de vernietiging van tropisch regenwoud of andere bijzondere ecosystemen voor plantages; bij de teelt van biomassa wordt geen ondeskundig en onnodig gebruik gemaakt van kunstmest of pesticiden;
- 10° de teelt van organisch-biologische stoffen mag niet leiden tot een achteruitgang van de lokale

biodiversiteit door de introductie van monotelten;

- 11° bij de teelt van organisch-biologische stoffen wordt geen gebruik gemaakt van genetisch gemanipuleerde organismen.”.

Artikel 4

In artikel 25ter, §1, derde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij decreet van 7 mei 2004, wordt 3° vervangen door wat volgt:

“3° De minimumsteun wordt vastgelegd afhankelijk van de gebruikte hernieuwbare energiebron en de gebruikte productietechnologie en bedraagt:

- 1° voor zonne-energie: 450 euro per overgedragen certificaat;
- 2° voor waterkracht, getijden- en golfslagenergie en aardwarmte: 95 euro per overgedragen certificaat;
- 3° voor windenergie op land, voor de vergisting van organisch-biologische stoffen in stortplaatsen, voor de verbranding en coverbranding van organisch-biologische stoffen, met uitzondering van het organisch-biologisch deel van restafval, en op voorwaarde dat ze voldoen aan de duurzaamheidcriteria in artikel 3: 80 euro per overgedragen certificaat.”.

Eloi GLORIEUX

Rudi DAEMS

Jos STASSEN

Jef TAVERNIER

Vera DUA

Mieke VOGELS
